

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **E. B.**, zastoupeného JUDr. Michalem Benčokem, advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské nám. 17, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 5. 2004, č. j. 24 Az 1385/2003 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Michalu Benčokovi, advokátu se sídlem v Praze 1, Václavské nám 17, **se nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 5. 5. 2003, č. j. OAM-1538/VL-07-P13-2003, nebyl stěžovateli z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že došlo k pochybení správního orgánu tím, že tento porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 34 odst. 1 správního řádu. Dále namítal, že zde není logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Podotkl, že je v zemi původu ohrožen na životě, nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje. Domnívá se, že by na jeho případ bylo možno použít ust. § 14 zákona o azylu. Odvolal se na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, přičemž dále poukázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci C. V. a V. Zdůraznil, že ho není možné nutit, aby se ve své zemi obrátil na policii, protože nikdo po něm nemůže požadovat, aby se dobrovolně vystavoval persekuci. Poukázal rovněž na čl. 43 a 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1992. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nařízení veřejného soudního projednání věci dle ust. § 30 a § 138 o. s. ř. a tlumočníka do ruského jazyka.

Správní orgán podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém popřel oprávněnost této stížnosti, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Uvedl, že Příručka postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků pro něj není závazná, neboť má pouze doplňující charakter. Stěžovatel však nenaplňuje důvody uvedené v příručce a dále neprokázal souvislost mezi citovaným rozsudky Evropského soudu pro lidská práva a jeho případem. Správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 16. 4. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 30. 4. 2003 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že ho v Rusku pronásledovali vachabisté, kteří po něm pravidelně požadovali platit částky na podporu bojů v Abcházii. Několikráte ho napadli a vydírali. V České republice by chtěl žít.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednávání kasační stížnosti jednání.

S ohledem na fakt, že stěžovatel uvedl jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení.

Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě neshledal. S ohledem na konstrukci stížních bodů, které jsou pouze obecným poukazem stěžovatele na některá ustanovení správního řádu, která byla dle jeho názoru porušena, aniž by upřesnil, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí správního orgánu v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení daných skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

Pokud stěžovatel ve své kasační stížnosti odkázal na dvě rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, aniž by specifikoval, v čem se týkají jeho kauzy, Nejvyšší správní soud k těmto odkazům nepřihlédl a to s ohledem na dispoziční zásadu, která ovládá celé kasační řízení, ze které vyplývá, že Nejvyšší správní soud není oprávněn, ale ani povinen dohledávat stížní body za stěžovatele, tedy v tomto případě hledat spojitost mezi judikáty uvedenými stěžovatelem a souzenou věcí.

K námitkám stěžovatele týkajícím se čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v Ženevě, společně s tvrzením stěžovatele o jeho ohrožení na životě, se Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nevyjádřil, a to pro jejich novost.

S ohledem na ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. shledal Nejvyšší správní soud jako nadbytečným požadavek stěžovatele na nařízení veřejného projednání věci, a to vzhledem ke konstrukci stížních námitek. Nadbytečným shledal i návrh stěžovatele na ustanovení tlumočníka, neboť s ohledem na ust. § 18 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), který se použije pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ve smyslu § 64 a § 120 s. ř. s., nebylo ve věci nařízeno jednání.

Za těchto okolností přezkoumal Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu v intencích ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát však v dané věci neučinil žádný úkon právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se mu žádná odměna nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu